

*A*veszekedő ujjak

*M*egesik, hogy a kezünk ujjai is összevesznek. Elhiszitek, vagy sem, bizony megtörténhet. Saját fülemmel hallottam, hogy van ilyen, és ha gondoljátok, most elmesélem nektek. Egy nyári délutánon történt. A középső ujjam lustán kinyújtózott, majd büszkén kijelentette:

- Én vagyok a világ közepe!

A többiek csak bámultak.

- Mi vagy te? - kérdezte a gyűrűsujj.

- A világ közepe - ismételte az előbbi. - Mindent hozzám viszonyítanak. Még titeket is - tette hozzá, és nagyképpen kihúzta magát. A gyűrűsujj kicsit összeráncolta a homlokát, de nem volt rest a válasszal.

- Aha - mondta. - A világ közepe. És akkor mit szóljak én? Rám aranygyűrűt húznak, feldíszítenek, és mindenki, aki szerelmes, és házasodni készül, engem bíz meg, hogy ezt világgá kürtöljem. A mutatóujj mindeddig csendben hallgatott, most felnevetett.

- Gyerekek, nincs jobb dolgotok? Nézzetek rám! Észrevettétek már, hogy a ti cicomátok, hatalmas világgözepek nem ér az égvilágon semmit, ha munkáról van szó? A gazda engem vesz elő, ha mutatni kell valamit, ha dorgálni kell valakit, és ha megkóstolja a krémet a tortán, akkor is engem hív segítségül. Ti csak kolonc vagytok a nyakán, semmi más! Ezt vegyétek tudomásul. Ezt már nem hagyhatta szó nélkül a hüvelykujj.

- Méghogy kolonc! - füstölgött. - Nekem mondod ezt, aki nélkül a gazda nem lenne képes semmit megfogni, nem tudna kapaszkodni, és még azt se tudná megmutatni a világnak, hogy minden rendben van? Miről beszéltek? Bár ami igaz, az igaz, van itt egy közülünk, aki tényleg nem csinál semmit. Minden szem a kisujjra szegeződött, aki eddig békésen aludt. Az ujjak bólogattak. Elfelejtették már a bosszúságaikat, mert végre akadt valaki, akit közösen lehetett szidalmazni. Felháborodva morogtak egy ideig, ám a kisujj rá se hederített az egészre.

Kényelmesen elnyújtózott, és azt álmodta, hogy egy kisgyerek kapaszkodik belé meleg kezeckéjével, így vezeti őt az édesapja. Ennyi elég volt a legkisebb ujjacskának, és nem törődött az acsarkodó többiekkel.